

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 26.4.2023 r.
COM(2023) 241 final

2023/0137 (CNS)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia
procedury nadmiernego deficytu**

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Niniejszy wniosek wchodzi w skład pakietu i ma na celu zmianę rozporządzenia Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu¹ (część naprawcza paktu stabilności i wzrostu). Towarzyszy mu wniosek dotyczący zastąpienia rozporządzenia Rady nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych² (część zapobiegawcza paktu stabilności i wzrostu), a także wniosek dotyczący zmiany dyrektywy Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich³. Pakiet ten ma zatem na celu zreformowanie unijnych ram fiskalnych.

W 2011 r. uwzględniono wnioski wyciągnięte ze światowego kryzysu finansowego i kryzysu zadłużeniowego w strefie euro i przyjęto pakiet znany pod nazwą „sześciopak”, w ramach którego rozporządzenie (WE) nr 1466/97 zostało zmienione rozporządzeniem (UE) nr 1175/2011⁴, rozporządzenie (WE) nr 1467/97 zostało zmienione rozporządzeniem (UE) nr 1177/2011⁵ i przyjęta została dyrektywa 2011/85/UE.

Art. 17a rozporządzenia nr 1467/97 zawiera klauzulę przeglądową, zgodnie z którą co 5 lat Komisja jest zobowiązana do publikowania sprawozdania na temat stosowania rozporządzenia w celu oceny: (i) skuteczności rozporządzenia; (ii) postępów w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji wyników gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE – w stosownych przypadkach do sprawozdania dołącza się wniosek dotyczący zmian rozporządzenia. Komisja przeprowadziła przegląd rozporządzenia w ramach przeglądu unijnych ram zarządzania gospodarczego rozpoczętego w lutym 2020 r.⁶

Przegląd unijnych ram zarządzania gospodarczego opierał się na gruntownych konsultacjach z szerokim gronem zainteresowanych podmiotów (instytucjami UE, obywatelami, rządami i parlamentami krajowymi, partnerami społecznymi, instytucjami pozarządowymi i środowiskiem akademickim). Ujawnił on szereg mocnych stron ram, ale również wiele niedociągnięć, zwłaszcza dużą złożoność, konieczność skuteczniejszego ograniczania wysokiego długu oraz tworzenia buforów na wypadek przyszłych wstrząsów, a także potrzebę aktualizacji szeregu instrumentów i procedur, aby uwzględnić wnioski wyciągnięte z reakcji politycznych na niedawne wstrząsy gospodarcze, w tym ze współzależności między reformami i inwestycjami w ramach Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania

¹ [Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.](#)

² [Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.](#)

³ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 41.

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1175/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych ([Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 12](#)).

⁵ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1177/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu ([Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 33](#)).

⁶ Komunikat Komisji z dnia 5 lutego 2020 r. „Przegląd zarządzania gospodarczego, Sprawozdanie dotyczące stosowania rozporządzeń (UE) nr 1173/2011, 1174/2011, 1175/2011, 1176/2011, 1177/2011, 472/2013 i 473/2013 oraz przydatności dyrektywy Rady 2011/85/UE”, COM(2020) 55 final.

Odporności. Proponowany pakiet obejmujący niniejszy wniosek ma na celu zaradzenie tym niedociągnięciom i uwzględnienie zdobytych doświadczeń.

W komunikacie z dnia 9 listopada 2022 r. Komisja przedstawiła kierunki reformy unijnych ram zarządzania gospodarczego⁷ mających na celu zapewnienie stabilności długu i wspieranie zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu we wszystkich państwach członkowskich. Przewidziano w nich zwiększenie poczucia odpowiedzialności na szczeblu krajowym, uproszczenie ram i większe ukierunkowanie na perspektywę średniookresową w połączeniu z silniejszym i spójniejszym egzekwowaniem przepisów. W kierunkach reformy odzwierciedlono również wyniki konsultacji publicznych rozpoczętych w październiku 2021 r., w których zaproszono inne instytucje UE i wszystkie najważniejsze zainteresowane podmioty do wypowiedzenia się na ten temat⁸.

W oparciu o ustalenia z przeglądu zarządzania gospodarczego i z konsultacji publicznych rozpoczętych w październiku 2021 r. oraz na podstawie kierunków przedstawionych w komunikacie z 9 listopada 2022 r. pakiet obejmujący niniejszy wniosek ustawodawczy ma na celu uproszczenie unijnych ram zarządzania, zwiększenie ich przejrzystości i skuteczności, zwiększenie poczucia odpowiedzialności na szczeblu krajowym oraz lepsze egzekwowanie, a jednocześnie umożliwienie reform i inwestycji oraz zmniejszenie wysokich wskaźników zadłużenia publicznego w realistyczny, stopniowy i trwały sposób. W ten sposób, w kontekście europejskiego semestru, zreformowane ramy powinny pomóc w budowaniu zielonej, cyfrowej i odpornej gospodarki przyszłości, przy jednoczesnym zapewnieniu stabilności finansów publicznych we wszystkich państwach członkowskich. Bardziej rygorystyczne egzekwowanie *ex post* będzie stanowić konieczne uzupełnienie ram nadzoru opartych na ryzyku, które dają państwom członkowskim większą swobodę w wytyczaniu ścieżek dostosowania.

Propozycje reform są zatem uzasadnione wyższymi i bardziej zróżnicowanymi poziomami długu publicznego, potrzebą utrzymania wysokiego poziomu inwestycji na rzecz sprawiedliwej dwojakiej transformacji (zielonej i cyfrowej), potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, otwartej strategicznej autonomii oraz odporności społecznej i gospodarczej, a także potrzebą strategicznego kompasu na rzecz bezpieczeństwa i obrony.

W szczególności, ponieważ obecna wartość odniesienia dotycząca redukcji długu przewidziana w art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1467/97 (tzw. „zasada 1/20”) dla państw członkowskich, w których wskaźnik zadłużenia przekracza wartość referencyjną wynoszącą 60 % produktu krajowego brutto (PKB), prawdopodobnie oznaczałaby w obecnych okolicznościach, gdy utrzymują się wysokie wskaźniki deficytu i zadłużenia po pandemii COVID, zbyt duży wysiłek fiskalny na początkowym etapie, co miałoby bardzo negatywny wpływ na wzrost gospodarczy, a tym samym na stabilność długu, proponuje się przejście na ramy nadzoru oparte w większym stopniu na ryzyku, których głównym punktem ciężkości jest stabilność długu i które różnicują w większym stopniu podejście wobec państw członkowskich przez uwzględnienie ich wyzwań związanych z długiem publicznym przy jednoczesnym przestrzeganiu przejrzystych i wspólnych ram UE zgodnych z wartościami

⁷ Komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2022 r. „w sprawie kierunków reformy unijnych ram zarządzania gospodarczego”, COM(2022) 583 final.

⁸ Dokument roboczy służb Komisji SWD(2022) 104 final z dnia 28 marca 2022 r. „Internetowe konsultacje publiczne w sprawie przeglądu unijnych ram zarządzania gospodarczego – Streszczenie odpowiedzi – Sprawozdanie końcowe”.

referencyjnymi wynoszącymi 3 % PKB i 60 % PKB, określonymi w Protokole nr 12 w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu, dołączonym do Traktatów.

Zasady wszczynania i zamykania procedury nadmiernego deficytu (PND) w przypadku przekroczenia wartości referencyjnej deficytu wynoszącej 3 % PKB (tzw. „PND oparta na kryterium deficytu”) pozostałyby niezmienione, z pewnymi dostosowaniami polegającymi na zapewnieniu spójności z PND w przypadku naruszenia kryterium długu, uznaniu roli niezależnych instytucji fiskalnych oraz uściśleniu przypadków znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii. Procedura ta stanowi ugruntowany element unijnego nadzoru fiskalnego, wpływała skutecznie na zachowania fiskalne i jest dobrze rozumiana przez decydentów politycznych i ogół społeczeństwa dzięki swojej prostocie.

Reguły dotyczące PND w przypadku przekroczenia kryterium długu (tzw. „PND oparta na kryterium długu”) zostaną wzmocnione zarówno w kontekście uruchomienia, jak i uchYLENIA tej procedury. W przypadku państw członkowskich o długu publicznym przekraczającym 60 % PKB wyznacznikiem mają być tutaj odchylenia od ścieżki fiskalnej, do której dane państwo członkowskie się zobowiązało i która została zatwierdzona przez Radę na mocy proponowanego rozporządzenia zastępującego część zapobiegawczą paktu stabilności i wzrostu.

Poważna skala wyzwań związanych z długiem publicznym w danym państwie członkowskim, określona zgodnie z najnowszym monitorem stabilności długu, powinna być co do zasady uznawana za kluczowy czynnik prowadzący do wszczęcia PND. Ścieżka w ramach PND będzie co do zasady taka sama jak ścieżka pierwotnie zatwierdzona przez Radę. Jeżeli realizacja pierwotnej ścieżki przestanie być jednak możliwa ze względu na obiektywne okoliczności, Komisja może zaproponować Radzie zmianę ścieżki w ramach PND.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Wniosek jest częścią większego pakietu wniosków ustawodawczych opartych na ogłoszonych przez Komisję 9 listopada 2022 r. kierunkach reformy unijnych ram zarządzania gospodarczego. Pakiet obejmuje również wniosek dotyczący rozporządzenia zastępującego część zapobiegawczą paktu stabilności i wzrostu oraz wniosek zmieniający dyrektywę Rady 2011/85/UE. Celem pakietu jest stworzenie zreformowanych ram opartych na ukierunkowaniu średniookresowym i odpowiedzialności na szczeblu krajowym, mających zapewnić wiarygodną i znaczącą redukcję wysokiego poziomu długu oraz wspierać zrównoważony wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu. Zreformowane ramy zarządzania gospodarczego zachowują zatem swoje podstawowe cele, jakimi są dyscyplina budżetowa i wspieranie wzrostu gospodarczego określone w pakcie stabilności i wzrostu oraz w postanowieniach Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) leżących u podstaw paktu.

W dążeniu do zdrowych i zrównoważonych finansów publicznych oraz wspieraniu wzrostu, zreformowane ramy mają również wypełniać główne założenia paktu fiskalnego, który stanowi tytuł III Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej („TSCG”)⁹. Ponadto inne elementy proponowanych przepisów zachowują istotę

⁹ W celu wzmocnienia dyscypliny budżetowej w całym cyklu gospodarczym w dniu 2 marca 2012 r. 25 państw członkowskich ratyfikowało międzyrządowy Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej. Zgodnie z art. 2 akapit pierwszy TSCG „Umawiające się Strony

paktu fiskalnego. Wniosek dotyczący rozporządzenia zastępującego część zapobiegawczą paktu stabilności i wzrostu wprowadza średniookresowe ukierunkowanie oparte na specyficznych dla poszczególnych krajów wyzwaniach związanych z długiem i częściowo odzwierciedla w ten sposób zawarty w pakcie fiskalnym wymóg konwergencji w stosunku do celów średniookresowych, który ma uwzględniać ryzyko dla stabilności gospodarczej w danym kraju (art. 3 ust. 1 lit. b) TSCG). Pakt fiskalny kładzie nacisk na saldo strukturalne, a równocześnie wymaga analizy wydatków po ich skorygowaniu o działania dyskrecjonalne po stronie dochodów na potrzeby oceny ogólnej dotyczącej zgodności (art. 3 ust. 1 lit. b) TSCG) – analizę taką podtrzymano we wniosku dotyczącym rozporządzenia zastępującego część zapobiegawczą paktu stabilności i wzrostu. Pakt fiskalny dopuszcza tymczasowe odchylenia od celu średniookresowego lub prowadzącej do niego ścieżki dostosowania jedynie w wyjątkowych okolicznościach (art. 3 ust. 1 lit. c) TSCG) – to samo przewidziano we wniosku dotyczącym rozporządzenia zastępującego część zapobiegawczą paktu stabilności i wzrostu. Pakt fiskalny stanowi, że w przypadku zaobserwowania znacznych odchylen od celu średniookresowego lub prowadzącej do niego ścieżki dostosowania należy wdrożyć środki korygujące odchylenia w określonym czasie (art. 3 ust. 1 lit. e) TSCG). Podobnie w zreformowanych ramach wymaga się korekty odchylen od ścieżki wydatków netto określonej przez Radę. Ponadto jeżeli odchylenia skutkują deficytem przekraczającym 3 % PKB, państwo członkowskie może zostać objęte procedurą nadmiernego deficytu. W przypadku państwa członkowskiego o długu publicznym przekraczającym 60 % PKB PND oparta na kryterium długu zostałaby wzmocniona – koncentrowałaby się na odchyleniach od ścieżki wydatków netto i zastąpiłaby tzw. „zasadę 1/20”, która narzucała niektórym państwom członkowskim zbyt duży wysiłek fiskalny. Pakt fiskalny powierza niezależnym instytucjom fiskalnym rolę w zakresie monitorowania zgodności z jego przepisami. Przepisy dotyczące roli i niezależności tych instytucji monitorujących, które musiały zostać szczegółowo określone we wspólnych zasadach zaproponowanych przez Komisję¹⁰ zgodnie z art. 3 ust. 2 TSCG, zostały obecnie w pełni włączone do wniosku zmieniającego dyrektywę 2011/85. Pakt fiskalny stanowi, że Komisja i Rada odgrywają rolę w procesie egzekwowania przepisów (art. 5 TSCG), co zostało uwzględnione w niniejszym wniosku dotyczącym rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97.

Podobieństwa między paktem fiskalnym a zreformowanymi ramami zarządzania gospodarczego wynikają również z wdrożenia paktu fiskalnego do krajowych porządków prawnych. Większość umawiających się stron transponowała postanowienia TSCG do prawa krajowego, wprowadzając bezpośrednie powiązanie z odpowiednimi przepisami UE¹¹.

stosują i interpretują [jego] postanowienia [...] zgodnie z Traktatami stanowiącymi podstawę Unii Europejskiej, w szczególności z artykułem 4 ustęp 3 Traktatu o Unii Europejskiej, oraz z prawem Unii Europejskiej, w tym z przepisami dotyczącymi procedury w przypadkach, w których konieczne jest przyjęcie prawodawstwa wtórnego”. Zgodnie z art. 2 akapit drugi TSCG „ma zastosowanie w zakresie, w jakim jest zgodny z Traktatami stanowiącymi podstawę Unii Europejskiej oraz z prawem Unii Europejskiej. Nie narusza on kompetencji Unii do podejmowania działań w ramach unii gospodarczej”. Tytuł III TSCG, „pakt fiskalny”, jest wiążący dla państw członkowskich, których walutą jest euro, oraz, na zasadzie dobrowolności, dla innych państw członkowskich (art. 1 ust. 2 i art. 14 ust. 5). Art. 16 TSCG stanowi, że „przed upływem pięciu lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu, na podstawie oceny doświadczeń z jego wdrażania, podjęte zostaną niezbędne kroki, zgodnie z postanowieniami Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, mające na celu włączenie treści postanowień niniejszego Traktatu do ram prawnych Unii Europejskiej”.

¹⁰ Zob. komunikat Komisji z dnia 20 czerwca 2012 r. „Wspólne zasady dotyczące krajowych mechanizmów korekty fiskalnej”, COM(2012) 342 final.

¹¹ Sprawozdanie Komisji z dnia 22 lutego 2017 r., C(2017) 1201 final, przedstawione na podstawie art. 8 TSCG.

Dotyczy to celu średniookresowego i ścieżki konwergencji, jak również oceny znacznego odchylenia czy też przepisów wymagających zastosowania się do zaleceń przyjętych przez Radę (wszystkie pochodzą z rozporządzenia nr 1466/97).

Ze względu na te podobieństwa proponowane zreformowane ramy zarządzania gospodarczego można uznać za włączenie treści przepisów fiskalnych TSCG do ram prawnych UE, zgodnie z art. 16 TSCG.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek jest częścią pakietu, którego celem jest przejście na wspólne unijne ramy nadzoru oparte na ryzyku, które różnicują podejście wobec państw członkowskich przez uwzględnienie ich wyzwań związanych z długiem publicznym. Wprowadza on zmiany do unijnych ram fiskalnych przez zintegrowanie celów fiskalnych oraz dotyczących reform i inwestycji w ramach jednego, całościowego średniookresowego planu fiskalno-strukturalnego, który będzie stanowił fundament nowych ram. Plan będzie obejmował wszystkie zobowiązania w zakresie reform i inwestycji podjęte przez państwa członkowskie w celu sprostania wyzwaniom wskazanym w kontekście europejskiego semestru, m.in. w zaleceniach dla poszczególnych krajów. Pakiet zobowiązań dotyczących reform i inwestycji miałby umożliwiać przedłużenie terminu dostosowania fiskalnego, pod warunkiem spełnienia określonych kryteriów, takich jak pobudzanie wzrostu (przykłady takich reform to: stawianie czoła wyzwaniom związanym ze starzeniem się społeczeństwa, poprawa funkcjonowania rynku pracy i zwiększenie podaży pracy, stymulowanie innowacji i rozwój umiejętności, poprawa otoczenia biznesowego¹², usuwanie barier dla jednolitego rynku i przeciwdziałanie strategicznym zależnościom), zapewnienie stabilności fiskalnej i spójność ze wspólnymi priorytetami Unii.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Podstawą prawną tego instrumentu jest art. 126 ust. 14 akapit drugi TFUE, podobnie jak w przypadku zmienianego rozporządzenia.

- **Pomocniczość**

Część naprawcza paktu stabilności i wzrostu ma na celu uniknięcie poważnych błędów w polityce budżetowej, które mogłyby zagrozić stabilności finansów publicznych i potencjalnie zagrozić unii gospodarczej i walutowej. Przekłada się ona na traktatowy obowiązek unikania przez państwa członkowskie nadmiernego deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych, który został określony w stosunku do liczbowych progów deficytu (3 % PKB) i długu (60 % PKB lub wystarczająca tendencja spadkowa do tego progu). Procedura nadmiernego deficytu, która wprowadza zakaz nadmiernego deficytu, przewiduje szereg kroków, które w przypadku państw strefy euro obejmują ewentualne nałożenie sankcji finansowych. Procedura nadmiernego deficytu jest regularnie stosowana zgodnie z odpowiednimi przepisami, przyczyniając się tym samym do utrwalenia oczekiwań co do uporządkowanych rozwiązań.

¹²

Kluczowymi elementami w tym kontekście są: dobre rządy oraz poszanowanie praworządności, w szczególności niezależne, wysokiej jakości i efektywne systemy wymiaru sprawiedliwości, funkcjonujące i skuteczne systemy podatkowe, skuteczne ramy prawne dotyczące niewypłacalności oraz solidne ramy w zakresie przeciwdziałania korupcji i nadużyciom finansowym.

Wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Cel wniosku, a mianowicie jednolite przestrzeganie dyscypliny budżetowej zgodnie z wymogami TFUE, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i może zostać lepiej osiągnięty na poziomie Unii.

- **Proporcjonalność**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Nie wykracza on poza to, co jest konieczne, by osiągnąć cele instrumentu.

- **Wybór instrumentu**

Wniosek ma na celu zmianę rozporządzenia Rady, a zatem ma formę wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

W lutym 2020 r.¹³ i październiku 2021 r.¹⁴ opublikowano retrospektywne oceny unijnych ram zarządzania gospodarczego.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Przeprowadzono szeroko zakrojone konsultacje z zainteresowanymi stronami. Objęły one:

- Konsultacje internetowe w celu zebrania opinii zainteresowanych stron, społeczeństwa obywatelskiego i obywateli. W marcu 2022 r. opublikowano sprawozdanie podsumowujące wyniki tych konsultacji¹⁵.
- Pogłębione dyskusje tematyczne z państwami członkowskimi odbyły się na forum Rady (ECOFIN), Eurogrupy, Komitetu Ekonomiczno-Finansowego i Komitetu Polityki Gospodarczej.

Wyniki zostały uwzględnione w komunikacie Komisji z dnia 9 listopada 2022 r. w sprawie kierunków reformy ram zarządzania gospodarczego¹⁶ oraz w niniejszym wniosku.

Po przyjęciu komunikatu z dnia 9 listopada 2022 r. odbyły się dalsze dyskusje z państwami członkowskimi w Radzie i z Parlamentem Europejskim, które uwzględniono w niniejszym wniosku:

¹³ Komunikat Komisji z dnia 5 lutego 2020 r. „Przegląd zarządzania gospodarczego, Sprawozdanie dotyczące stosowania rozporządzeń (UE) nr 1173/2011, 1174/2011, 1175/2011, 1176/2011, 1177/2011, 472/2013 i 473/2013 oraz przydatności dyrektywy Rady 2011/85/UE”, COM(2020) 55 final.

¹⁴ Komunikat Komisji, COM(2021) 662 final, z dnia 19 października 2021 r. „Gospodarka UE po pandemii COVID-19: wpływ na zarządzanie gospodarcze”.

¹⁵ Dokument roboczy służb Komisji SWD(2022) 104 final z dnia 28 marca 2022 r. „Internetowe konsultacje publiczne w sprawie przeglądu unijnych ram zarządzania gospodarczego – Streszczenie odpowiedzi – Sprawozdanie końcowe”.

¹⁶ Komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2022 r. „w sprawie kierunków reformy unijnych ram zarządzania gospodarczego”, COM(2022) 583 final.

- 15 marca 2023 r. Parlament Europejski przyjął roczne sprawozdania dotyczące europejskiego semestru, w których skoncentrował się również na reformie unijnych ram zarządzania gospodarczego i przyszłości europejskiego semestru.
- 14 marca 2023 r. Rada (ECOFIN) przyjęła konkluzje w sprawie kierunków reformy unijnych ram zarządzania gospodarczego, które zostały zatwierdzone przez Radę Europejską w dniach 23–24 marca 2023 r.

• **Ocena skutków**

W odniesieniu do niniejszego wniosku przyznano odstępstwo od oceny skutków ze względu na (i) brak wariantów, ponieważ unijne ramy fiskalne wyznaczają granice, w jakich przegląd jest możliwy, oraz (ii) skupienie się na ukierunkowanych zmianach, które (iii) nie skutkują zwiększeniem wymogów sprawozdawczych dla państw członkowskich i (iv) opierają się na zgromadzonych niedawno informacjach (dokument roboczy i komunikaty Komisji z lat 2020–2022).

4. WPLYW NA BUDŻET

W przypadku nałożenia przez Radę grzywien na państwa członkowskie dochody z grzywien będą trafiać do budżetu UE, podobnie jak inne dochody. W związku z tym konieczna będzie również zmiana art. 21 ust. 2 rozporządzenia finansowego¹⁷.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

• **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Zmienione rozporządzenie zawiera klauzulę przeglądowną, zgodnie z którą co 5 lat Komisja będzie publikować sprawozdanie na temat stosowania rozporządzenia. Sprawozdanie obejmie: (i) skuteczność rozporządzenia; (ii) postępy w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE.

6. SZCZEGÓŁOWE OBJAŚNIENIA POSZCZEGÓLNYCH PRZEPISÓW WNIOSKU

Art. 1 wniosku zawiera proponowane zmiany do rozporządzenia nr 1467/97.

W pkt 1 dodano nowe definicje do art. 1 rozporządzenia nr 1467/97 zgodnie z proponowanym rozporządzeniem zastępującym część zapobiegawczą paktu stabilności i wzrostu. W brzmieniu art. 2 zmieniono „nadzwyczajne zdarzenia” na „wyjątkowe okoliczności” i dodano odniesienia do proponowanego rozporządzenia zastępującego część zapobiegawczą paktu stabilności i wzrostu. Zmieniono warunki operacyjne traktatowego kryterium długu przez rezygnację z „zasady 1/20” na rzecz przestrzegania ścieżki wydatków netto określanej przez Radę na mocy proponowanego rozporządzenia zastępującego część zapobiegawczą

¹⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

paktu stabilności i wzrostu. Usunięto ilościowy opis znacznego pogorszenia koniunktury i zastąpiono go odniesieniem do proponowanego rozporządzenia zastępującego część zapobiegawczą paktu stabilności i wzrostu. Uproszczono wykaz istotnych czynników, które należy uwzględnić przy podejmowaniu decyzji o istnieniu nadmiernego deficytu. Stopień wyzwań związanych z długiem w danym państwie członkowskim będzie kluczowym istotnym czynnikiem uwzględnianym przy sporządzaniu sprawozdania na podstawie art. 126 ust. 3 TFUE. W szczególności poważna skala wyzwań związanych z długiem publicznym w danym państwie członkowskim, określona zgodnie z najnowszym monitorem stabilności długu, będzie co do zasady uznawana za kluczowy czynnik prowadzący do wszczęcia procedury nadmiernego deficytu. W przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej Komisja i Rada mogą w ramach swojej oceny podjąć decyzję o niestwierdzeniu istnienia nadmiernego deficytu, zgodnie z podejściem stosowanym przy uruchomieniu ogólnej klauzuli wyjścia podczas kryzysu związanego z COVID-19. Uchylono również przepisy odnoszące się do wprowadzenia wielofilarowych systemów emerytalnych.

W pkt 2 wprowadzono obowiązek podania do wiadomości publicznej opinii Komitetu Ekonomiczno-Finansowego wydanych na mocy art. 126 ust. 4 TFUE oraz decyzji i zaleceń Rady wydanych na mocy art. 126 ust. 6 i art. 126 ust. 7 TFUE. Określono wymogi dotyczące ścieżki korekty wydatków netto ustalonej w zaleceniu Rady wydanym na mocy art. 126 ust. 7 TFUE, zgodnie z którymi deficyt ma pozostawać poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB albo zostać obniżony i utrzymany poniżej tej wartości, a wskaźnik zadłużenia ma wykazywać akceptowalną tendencję spadkową albo utrzymywać się na ostrożnym poziomie. W odniesieniu do lat, w przypadku których oczekuje się, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych przekroczy wartość referencyjną, utrzymano minimalne roczne dostosowanie wynoszące, jako poziom odniesienia, co najmniej 0,5 % PKB. Na państwa członkowskie nałożono dodatkowy obowiązek uwzględnienia opinii niezależnej instytucji fiskalnej w ich sprawozdaniach na temat podjętych skutecznych działań. Ponadto wprowadzono przepis, że wyjątkowe okoliczności i znaczne pogorszenie koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii pozwalają Radzie na przedłużenie terminu korekty.

W pkt 3 uchylono przepisy dotyczące ewentualnej publikacji zaleceń Rady na mocy art. 126 ust. 7 TFUE, ponieważ zgodnie z pkt 2 publikacja taka staje się automatyczna. Dodano, że decyzje rządu powinny być nie tylko ogłaszane publicznie, ale również wystarczająco szczegółowe, aby można je było uwzględnić w ocenie podjętych skutecznych działań.

W pkt 4 określono wymogi dotyczące ścieżki korekty wydatków netto ustalonej w decyzji Rady o wezwaniu wydanej zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE, zgodnie z którymi deficyt ma pozostawać poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB albo zostać obniżony i utrzymany poniżej tej wartości, a wskaźnik zadłużenia ma wykazywać akceptowalną tendencję spadkową albo utrzymywać się na ostrożnym poziomie. W odniesieniu do lat, w przypadku których oczekuje się, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych przekroczy wartość referencyjną, utrzymano minimalne roczne dostosowanie wynoszące, jako poziom odniesienia, co najmniej 0,5 % PKB. Ponadto wprowadzono przepis, że wyjątkowe okoliczności i znaczne pogorszenie koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii pozwalają Radzie na przedłużenie terminu korekty.

W pkt 5 dodano, że decyzje rządu powinny być nie tylko ogłaszane publicznie, ale również wystarczająco szczegółowe, aby można je było uwzględnić w ocenie podjętych skutecznych działań po wydaniu przez Radę wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE.

W pkt 6 dodano warunki umożliwiające Radzie uchylenie procedury nadmiernego deficytu na mocy art. 126 ust. 12 TFUE. W obecnych ramach fiskalnych warunki te są określone jedynie w kodeksie postępowania.

W pkt 7 i 8 uzupełniono obecne odniesienia do odpowiednich artykułów TFUE.

W pkt 9 przewidziano, że misje przeprowadzane przez Komisję w państwach członkowskich mają umożliwiać wymianę poglądów również z odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami innymi niż organy krajowe, w tym z niezależnymi instytucjami fiskalnymi. Zobowiązano również Komisję do przeprowadzania specjalnych misji nadzoru w państwach członkowskich, które zostały wezwane przez Radę na mocy art. 126 ust. 9 TFUE, i przewidziano, że w tym kontekście, w odpowiedzi na zaproszenie parlamentu danego państwa członkowskiego, Komisja może przedstawić swoją ocenę sytuacji gospodarczej i fiskalnej w danym państwie członkowskim.

W pkt 10 uchylono przepis określający minimalną kwotę grzywny i zaproponowano, aby do czasu podjęcia skutecznych działań grzywny narastały co sześć miesięcy, do maksymalnej wysokości 0,5 % PKB.

W pkt 11 uzupełniono obecne odniesienia do odpowiednich artykułów TFUE.

W pkt 12 uchylono artykuł, zgodnie z którym dochody z grzywien są przekazywane na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej. W przypadku nałożenia grzywien dochody z grzywien będą trafiać do budżetu UE, podobnie jak inne dochody. W związku z tym konieczna będzie również zmiana art. 21 ust. 2 rozporządzenia finansowego. W pkt 12 uchylono również przepisy dotyczące Zjednoczonego Królestwa w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej.

W pkt 13 zmieniono klauzulę przeglądową.

W pkt 14 dodano przepisy przejściowe.

W pkt 15 uchylono załącznik zawierający przepisy dotyczące Zjednoczonego Królestwa.

W art. 2 określono daty wejścia w życie i stosowania rozporządzenia zmieniającego.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1467/97 w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 14 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przewidziana w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) koordynacja polityk gospodarczych państw członkowskich w Unii zapewnia poszanowanie zasad przewodnich dotyczących stabilnych cen, zdrowych finansów publicznych i warunków pieniężnych oraz trwałej równowagi płatniczej.
- (2) Ramy zarządzania gospodarczego Unii, które obejmują rozbudowany system koordynacji polityki i nadzoru nad polityką gospodarczą państw członkowskich, wskazywały państwom członkowskim, w jaki sposób mogą osiągnąć swoje cele polityki gospodarczej i fiskalnej. Od czasu traktatu z Maastricht z 1992 r. ramy te pomagały osiągać konwergencję makroekonomiczną, chronić zdrowie finansów publicznych i likwidować zakłócenia równowagi makroekonomicznej. Wraz ze wspólną polityką pieniężną i wspólną walutą w strefie euro ramy te stworzyły warunki dla stabilności gospodarczej, zrównoważonego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu i wyższego zatrudnienia, przynosząc korzyści obywatelom Unii.
- (3) Pakt stabilności i wzrostu, który początkowo obejmował rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97², rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r.³ oraz rezolucję Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie paktu stabilności i wzrostu⁴, opiera się na celu, jakim są zdrowe i stabilne finanse publiczne, co ma

¹ Dz.U. C z , s. .

² Rozporządzenie Rady nr 1466/97/WE z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych (Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1).

³ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu (Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6).

⁴ Rezolucja Rady Europejskiej w sprawie paktu stabilności i wzrostu, Amsterdam, z dnia 17 czerwca 1997 r. (Dz.U. C 236 z 2.8.1997, s. 1).

służyć wzmocnieniu warunków zapewniających stabilność cen oraz silny zrównoważony wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu, których fundamentem jest stabilność finansowa, pomagając równocześnie w osiągnięciu celów Unii w zakresie zrównoważonego wzrostu i zatrudnienia.

- (4) W trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej (UGW) państwa członkowskie podlegają obowiązkowi unikania nadmiernego deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych na mocy art. 126 ust. 1 TFUE.
- (5) Ramy zarządzania gospodarczego Unii powinny zostać dostosowane, aby lepiej uwzględniały coraz większe różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi, jeśli chodzi o sytuację fiskalną, ryzyko dla stabilności finansów publicznych i inne słabe punkty. Zdecydowana reakcja polityczna na pandemię COVID-19 okazała się skuteczna w łagodzeniu szkód gospodarczych i społecznych wynikających z kryzysu, ale doprowadziła do znacznego wzrostu wskaźników zadłużenia sektora publicznego i prywatnego, w związku z czym ważne jest stopniowe, trwałe i sprzyjające wzrostowi gospodarczemu obniżenie wskaźników zadłużenia do ostrożnych poziomów oraz wyeliminowanie zakłóceń równowagi makroekonomicznej przy należytym uwzględnieniu celów w zakresie zatrudnienia i celów społecznych. Jednocześnie ramy zarządzania gospodarczego Unii należy dostosować, aby pomóc w sprostaniu średnio- i długoterminowym wyzwaniom stojącym przed Unią, w tym w realizacji sprawiedliwej transformacji cyfrowej i ekologicznej między innymi przez prawo o klimacie⁵, zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego, otwartą strategiczną autonomię, przeciwdziałanie zmianom demograficznym, wzmocnienie odporności społecznej i gospodarczej oraz wdrożenie strategicznego kompasu na rzecz bezpieczeństwa i obrony – wszystkie one wymagają reform i trwałego wysokiego poziomu inwestycji w nadchodzących latach.
- (6) Ramy zarządzania gospodarczego Unii powinny koncentrować się na stabilności długu i zrównoważonym wzroście, a zatem powinny różnicować podejście wobec państw członkowskich przez uwzględnienie wyzwań związanych z ich długiem publicznym i dopuszczenie trajektorii fiskalnych specyficznych dla poszczególnych krajów.
- (7) Jednocześnie, aby zapewnić przejrzyste i wspólne unijne ramy oparte na wartościach referencyjnych, o których mowa w art. 126 ust. 2 TFUE i Protokole nr 12 w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu, dołączonym do Traktatu TFUE i Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), lepsze egzekwowanie leżące u podstaw nadzoru wielostronnego powinno stanowić niezbędny odpowiednik ram nadzoru opartych na ryzyku, które pozwalają na różne trajektorie fiskalne dla poszczególnych krajów.
- (8) Na potrzeby uproszczenia unijnych ram fiskalnych i poprawienia przejrzystości powinien istnieć jednolity wskaźnik operacyjny oparty na stabilności długu, który służyłby jako podstawa do ustalania ścieżki fiskalnej i prowadzenia rocznego nadzoru fiskalnego dla każdego państwa członkowskiego. Ten jednolity wskaźnik powinien opierać się na wydatkach pierwotnych netto finansowanych ze środków krajowych, tj. na wydatkach po skorygowaniu o działania dyskrecyjne po stronie dochodów

⁵ Europejskie prawo o klimacie ustanawia ogólnounijny cel neutralności klimatycznej do 2050 r. oraz zobowiązuje instytucje Unii i państwa członkowskie do postępów w zwiększaniu zdolności przystosowawczych, co wymaga znacznych inwestycji publicznych w celu ograniczenia negatywnych społeczno-gospodarczych skutków zmiany klimatu dla UE i jej państw członkowskich, w tym negatywnego wpływu na wzrost gospodarczy i stabilność fiskalną.

i z wyłączeniem wydatków z tytułu odsetek, a także cyklicznych wydatków związanych z bezrobociem i wydatków na programy unijne w pełni kompensowanych dochodami z funduszy unijnych. Wskaźnik ten umożliwia stabilizację makroekonomiczną, ponieważ nie oddziałują na niego automatyczne stabilizatory, w tym wahania dochodów i wydatków pozostające poza bezpośrednią kontrolą rządu.

- (9) Procedura nadmiernego deficytu (PND) w przypadku przekroczenia wartości referencyjnej deficytu wynoszącej 3 % produktu krajowego brutto (PKB) („PND oparta na kryterium deficytu”), o której mowa w art. 126 ust. 2 TFUE i protokole nr 12, jest ugruntowanym elementem unijnych ram nadzoru fiskalnego, który skutecznie oddziałuje na politykę fiskalną w państwach członkowskich.
- (10) Aby wzmocnić PND w przypadku przekroczenia kryterium długu wynoszącego 60 % PKB („PND oparta na kryterium długu”), o której mowa w art. 126 ust. 2 TFUE i protokole nr 12, należy skoncentrować się na odchyleniach od ścieżki fiskalnej określonej przez Radę na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [...]⁶.
- (11) Na podstawie art. 126 ust. 2 TFUE kryterium deficytu jest również spełnione, jeżeli przekroczenie wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB ma charakter wyjątkowy i tymczasowy i stosunek ten pozostaje bliski wartości referencyjnej. W związku z tym tymczasowe przekroczenie, które pozostaje bliskie wartości referencyjnej, nie powinno prowadzić do wszczęcia PND opartej na kryterium deficytu, jeżeli wynika ono z wyjątkowych okoliczności pozostających poza kontrolą rządu, mających duży wpływ na finanse publiczne danego państwa członkowskiego, co obejmuje znaczne pogorszenie koniunktury gospodarczej w danym państwie członkowskim.
- (12) Ponadto w przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii i po zastosowaniu art. 24 rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu], Komisja i Rada mogą podjąć decyzję o niestwierdzeniu istnienia nadmiernego deficytu.
- (13) Zgodnie z art. 24 i 25 rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu] Rada, na zalecenie Komisji, może zezwolić państwom członkowskim na odchylenie od ścieżki wydatków netto określonej przez Radę na mocy tego rozporządzenia w przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii lub w przypadku wyjątkowych okoliczności pozostających poza kontrolą rządu, mających duży wpływ na finanse publiczne danego państwa członkowskiego, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności fiskalnej w średnim okresie. W związku z tym takie odchylenie nie powinno prowadzić do wszczęcia PND opartej na kryterium długu.
- (14) Oceniając istnienie nadmiernego deficytu zgodnie z art. 126 ust. 3 TFUE, Komisja powinna uwzględniać, jako kluczowy istotny czynnik, skalę wyzwań związanych z długiem w danym państwie członkowskim. Poważna skala wyzwań związanych z długiem publicznym w danym państwie członkowskim, określona zgodnie z najnowszym monitorem stabilności długu, powinna być co do zasady uznawana za kluczowy czynnik prowadzący do wszczęcia PND. Ponieważ zgodnie z art. 126 ust. 3 TFUE Komisja ma wziąć pod uwagę wszystkie inne istotne czynniki w zakresie, w jakim mają one znaczny wpływ na ocenę spełniania przez dane państwo

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [...] z dnia [...] [w sprawie skutecznej koordynacji polityk gospodarczych i wielostronnego nadzoru budżetowego] (Dz.U. L... z..., s....).

członkowskie kryteriów deficytu i długu, powinno to obejmować w szczególności rozwój sytuacji gospodarczej w średnim okresie, rozwój sytuacji budżetowej w średnim okresie oraz wdrażanie reform strukturalnych i inwestycji. Aby zwiększyć poczucie odpowiedzialności na szczeblu krajowym, niezależne instytucje fiskalne, o których mowa w art. 8 dyrektywy Rady [w sprawie krajowych ram budżetowych]⁷, powinny wydawać opinię w sprawie istotnych czynników.

- (15) Aby śledzić rzeczywiste i planowane roczne odchylenia od ścieżki wydatków netto określonej w załączniku IV do rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu], Komisja powinna utworzyć dla każdego państwa członkowskiego rachunek kontrolny sumujący te odchylenia na przestrzeni czasu. Informacje na rachunku kontrolnym powinny stanowić podstawę egzekwowania, w szczególności podstawę sprawozdania na podstawie art. 126 ust. 3 TFUE opracowywanego w następstwie odchylenia od ścieżki wydatków netto. Jednocześnie przy podejmowaniu decyzji o wszczęciu PND opartej na kryterium długu należy uwzględnić poziom ambicji ścieżki wydatków netto w krajowym średniookresowym planie fiskalno-strukturalnym, o którym mowa w rozporządzeniu (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu]. W szczególności, jeżeli ścieżka wydatków netto danego państwa członkowskiego określona przez Radę jest bardziej ambitna niż średniookresowa trajektoria techniczna zaproponowana przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu], a odchylenie od ścieżki nie jest znaczne w stosunku do tej trajektorii, należy unikać wszczynania procedury nadmiernego deficytu.
- (16) Ścieżka korekty wydatków netto w ramach PND powinna doprowadzić do trwałego obniżenia lub utrzymania deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB, o której mowa w art. 126 ust. 2 TFUE i protokole nr 12, w terminie ustalonym przez Radę. Ścieżka korekty wydatków netto w ramach PND powinna również zapewniać w okresie objętym zaleceniem wystarczające postępy, jeśli chodzi o doprowadzenie do akceptowalnej tendencji spadkowej albo utrzymanie na ostrożnym poziomie prognozowanego wskaźnika zadłużenia. Przy ustalaniu ścieżki korekty wydatków netto w ramach PND Rada powinna również zadbać o to, by na etapie końcowym nie doszło do koncentracji wymaganego wysiłku na rzecz dostosowania fiskalnego. Ścieżka korekty wydatków netto w ramach PND byłaby zasadniczo ścieżką pierwotnie ustaloną przez Radę, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby skorygowania odchylenia od tej ścieżki. Jeżeli realizacja pierwotnej ścieżki przestanie być możliwa ze względu na obiektywne okoliczności, Rada powinna móc określić inną ścieżkę w ramach PND.
- (17) W przypadku państw członkowskich objętych PND, Rada, na zalecenie Komisji, powinna nadal móc przedłużyć termin korekty nadmiernego deficytu, jeżeli stwierdzi istnienie znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii zgodnie z art. 24 rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu] lub w przypadku wyjątkowych okoliczności pozostających poza kontrolą rządu, mających duży wpływ na finanse publiczne danego państwa członkowskiego, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności fiskalnej w średnim okresie. Aby można było udzielić takiego przedłużenia, łączna wielkość wstrząsu musi przekraczać normalny

⁷ Dyrektywa Rady [...] z dnia [...] [zmieniająca dyrektywę Rady 2011/85/UE w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich] (Dz.U. L ... z ..., s....).

zakres – przykładowo koszty klęsk żywiołowych powinny być planowane w pewnym zakresie.

- (18) Należy uchylić przepisy szczegółowe rozporządzenia (WE) nr 1467/97 dotyczące składek w ramach systemów emerytalnych drugiego filaru, ponieważ ścieżka wydatków netto określona przez Radę powinna już uwzględniać utratę dochodów w związku z tymi składkami.
- (19) Niezależne instytucje fiskalne dowiodły swojej zdolności do wspierania dyscypliny fiskalnej i poprawy wiarygodności finansów publicznych państw członkowskich. Aby zwiększyć poczucie odpowiedzialności na szczeblu krajowym, rolę niezależnych instytucji fiskalnych, których tradycyjny mandat obejmuje monitorowanie zgodności z ramami krajowymi, należy rozszerzyć na ramy zarządzania gospodarczego Unii.
- (20) Należy określić jasne warunki uchylania procedur nadmiernego deficytu. Warunkiem uchYLENIA powinno być wiarygodne utrzymywanie się deficytu poniżej wartości referencyjnej wynoszącej 3 % PKB, o której mowa w art. 126 ust. 2 TFUE i protokole nr 12, a w przypadku PND opartej na kryterium długu państwo członkowskie powinno wykazać przestrzeganie ścieżki wydatków netto w ramach PND.
- (21) Nie powinna istnieć minimalna kwota grzywien, o których mowa w art. 126 ust. 11 TFUE, powinny one natomiast narastać do czasu podjęcia skutecznych działań, tak aby stanowiły faktyczną zachętę do stosowania się do wezwań kierowanych do państw członkowskich w ramach PND zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE.
- (22) Należy uchylić przepisy dotyczące Zjednoczonego Królestwa.
- (23) Niniejsze rozporządzenie stanowi część pakietu, w skład którego wchodzi również rozporządzenie (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu] oraz dyrektywa (UE) [...] zmieniająca dyrektywę 2011/85/UE w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich. Wspólnie stanowią one zreformowane unijne ramy zarządzania gospodarczego, które włączają do prawa Unii treść tytułu III „Pakt fiskalny” w Traktacie o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej⁸, zgodnie z jego art. 16. Na podstawie doświadczeń z wdrażaniem przez państwa członkowskie Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej pakiet zachowuje średniookresowe ukierunkowanie paktu fiskalnego jako narzędzie służące osiągnięciu dyscypliny budżetowej i wspieraniu wzrostu gospodarczego. Pakiet obejmuje poprawę wymiaru ukierunkowania na sytuację danego kraju, co ma zwiększyć poczucie odpowiedzialności na szczeblu krajowym, w tym przez wzmocnienie roli niezależnych instytucji fiskalnych, co opiera się na wspólnych zasadach paktu fiskalnego zaproponowanych przez Komisję⁹ zgodnie z art. 3 ust. 2 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej. Analiza wydatków skorygowanych o działania dyskrecjonalne po stronie dochodów na potrzeby oceny ogólnej dotyczącej zgodności wymaganej na mocy paktu fiskalnego została określona w rozporządzeniu (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu]. Podobnie jak w pakcie fiskalnym tymczasowe odchylenia od planu średniookresowego są dozwolone jedynie w wyjątkowych okolicznościach na mocy rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu]. W przypadku znacznych odchyleń od planu średniookresowego należy

⁸ Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej z dnia 2 marca 2012 r.
⁹ Komunikat Komisji z dnia 20 czerwca 2012 r. „Wspólne zasady dotyczące krajowych mechanizmów korekty fiskalnej”, COM(2012) 342 final.

również wdrożyć działania mające na celu skorygowanie odchyleń w zdefiniowanym terminie. Pakiet wzmacnia nadzór fiskalny i procedury egzekwowania w celu realizacji zobowiązania do wspierania zdrowych i zrównoważonych finansów publicznych oraz zrównoważonego wzrostu. Reforma ram zarządzania gospodarczego zachowuje zatem podstawowe cele dyscypliny budżetowej i stabilności długu określone w Traktacie o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej.

- (24) Niezbędne są przepisy przejściowe dla państw członkowskich, które są objęte PND w momencie wejścia w życie zreformowanych ram. Zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 TFUE i wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE, które zostały przyjęte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego, muszą zostać zmienione w celu dostosowania ich do zmienionych przepisów art. 3 ust. 4 i art. 5 ust. 1. Pozwoliłoby to Radzie ustalić ścieżkę korekty wydatków netto zgodną z nowymi przepisami dla państw członkowskich, które podjęły działania, bez przyspieszania procedury nadmiernego deficytu.
- (25) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1467/97,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1467/97 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 1

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się przepisy służące przyspieszeniu i wyjaśnieniu realizacji procedury nadmiernego deficytu. Celem procedury nadmiernego deficytu jest zapobieganie nadmiernym deficytom sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz – jeżeli one wystąpią – doprowadzenie do ich korekty, przy czym przestrzeganie dyscypliny budżetowej jest sprawdzane na podstawie kryteriów deficytu i długu publicznego.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „uczestniczące państwa członkowskie” oznacza te państwa członkowskie, których walutą jest euro;
- b) „wydatki netto” oznaczają wydatki publiczne po skorygowaniu o wydatki z tytułu odsetek, działania dyskrecyjne po stronie dochodów i inne zmienne budżetowe pozostające poza kontrolą rządu, zgodnie z definicją w lit. a) załącznika II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu]*;
- c) „trajektoria techniczna” oznacza trajektorię wydatków netto przedstawioną przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu];

- d) „ścieżka wydatków netto” oznacza wieloletnią trajektorię wydatków netto państwa członkowskiego ustaloną przez Radę zgodnie z rozporządzeniem (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu];
- e) „rachunek kontrolny” oznacza rejestr skumulowanych odchyłeń rzeczywistych wydatków netto państwa członkowskiego od ścieżki wydatków netto.

Artykuł 2

1. Uznaje się, że przekroczenie przez deficyt publiczny wartości referencyjnej ma charakter wyjątkowy zgodnie z art. 126 ust. 2 lit. a) tiret drugie Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), jeżeli Rada stwierdziła istnienie znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii zgodnie z art. 24 rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu] lub wyjątkowych okoliczności pozostających poza kontrolą rządu, mających duży wpływ na finanse publiczne danego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu].

Przekroczenie przez deficyt wartości referencyjnej uznaje się za tymczasowe również w przypadku, gdy prognozy budżetowe dostarczone przez Komisję wskazują, że deficyt spadnie poniżej wartości referencyjnej po ustaniu znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej lub wyjątkowych okoliczności, o których mowa w akapicie pierwszym.

1a. W przypadku przekroczenia wartości referencyjnej uznaje się, że stosunek długu publicznego do produktu krajowego brutto (PKB) zmniejsza się dostatecznie i zbliża się do wartości referencyjnej w zadowalającym tempie zgodnie z art. 126 ust. 2 lit. b) TFUE, jeżeli dane państwo członkowskie przestrzega swojej ścieżki wydatków netto.

2. Dokonując oceny i podejmując decyzję o istnieniu nadmiernego deficytu zgodnie z art. 126 ust. 3–6 TFUE, Komisja i Rada mogą uznać, że przekroczenie wartości referencyjnej wynikające ze znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej ma charakter wyjątkowy w rozumieniu art. 126 ust. 2 lit. a) tiret drugie TFUE, jeżeli Rada stwierdzi istnienie wyjątkowych okoliczności zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu].

3. Opracowując sprawozdanie na mocy art. 126 ust. 3 TFUE, Komisja uwzględnia, jako kluczowy istotny czynnik, skalę wyzwań związanych z długiem w danym państwie członkowskim. W szczególności w przypadku gdy według najnowszego monitora stabilności długu skala wyzwań związanych z długiem publicznym w danym państwie członkowskim jest poważna, jest ona co do zasady uznawana za kluczowy czynnik prowadzący do wszczęcia procedury nadmiernego deficytu.

Komisja bierze również pod uwagę wszystkie inne istotne czynniki wskazane w art. 126 ust. 3 TFUE, o ile znacząco wpływają one na ocenę spełniania kryteriów deficytu i długu przez dane państwo członkowskie.

Sprawozdanie należyście odzwierciedla:

- a) rozwój sytuacji gospodarczej w średnim okresie, w szczególności zmiany inflacji i cyklu koniunkturalnego w porównaniu z założeniami leżącymi u podstaw ścieżki wydatków netto;

- b) rozwój sytuacji budżetowej w średnim okresie, w tym w szczególności wielkość rzeczywistego odchylenia od ścieżki wydatków netto, w ujęciu rocznym i skumulowanym, mierzone za pomocą rachunku kontrolnego, oraz zakres, w jakim odchylenie to wynika ze znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii lub z wyjątkowych okoliczności pozostających poza kontrolą rządu, mających duży wpływ na finanse publiczne danego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 24 i 25 rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu]. W stosownych przypadkach przy ocenie wielkości odchylenia uwzględnia się również odchylenie w porównaniu z trajektorią techniczną;
- c) zmiany poziomu długu publicznego i jego finansowania oraz związane z tym czynniki ryzyka, w szczególności strukturę zapadalności, walutę, w której denominowany jest dług, i zobowiązania warunkowe;
- d) wdrażanie reform i inwestycji, w tym w szczególności polityki mające na celu zapobieganie nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowanie oraz polityki służące realizacji wspólnej strategii Unii na rzecz wzrostu i zatrudnienia, w tym działania wspierane z NextGenerationEU, a także ogólną jakość finansów publicznych, w szczególności skuteczność krajowych ram budżetowych.

Komisja uwzględnia należycie i wyrażnie wszelkie inne czynniki, które w opinii danego państwa członkowskiego mają znaczenie dla kompleksowej oceny zgodności z kryteriami deficytu i długu i które zostały przedstawione Radzie i Komisji przez to państwo członkowskie. W tym kontekście szczególną uwagę zwraca się na wkłady finansowe na rzecz wspierania solidarności międzynarodowej i osiągania celów politycznych Unii. Opinia przedkładana Komisji przez dane państwo członkowskie zawiera opinię jego krajowej niezależnej instytucji fiskalnej na temat istotnych czynników.

4. Rada i Komisja dokonują zrównoważonej oceny ogólnej wszystkich istotnych czynników, w szczególności zakresu, w jakim wpływają one na ocenę spełniania kryteriów deficytu lub długu jako czynniki zaostrzające albo łagodzące.

Podczas oceny spełniania kryterium deficytu, jeśli stosunek długu publicznego do PKB przekracza wartość referencyjną, czynniki te uwzględnia się przy podejmowaniu kroków prowadzących do decyzji o istnieniu nadmiernego deficytu, o których mowa w art. 126 ust. 4, 5 i 6 TFUE, wyłącznie wtedy, gdy całkowicie spełniony jest podwójny warunek zawarty w nadrzędnej zasadzie stanowiącej, że przed uwzględnieniem tych istotnych czynników deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych pozostaje bliski wartości referencyjnej, a przekroczenie wartości referencyjnej ma charakter tymczasowy.

Czynniki te uwzględnia się jednak przy podejmowaniu kroków prowadzących do decyzji o istnieniu nadmiernego deficytu, jeżeli ocena dotyczy spełniania kryterium długu.

5. Jeżeli państwom członkowskim zezwolono na odchylenie od ich ścieżki wydatków netto w przypadku znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii zgodnie z art. 24 rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu], Komisja i Rada mogą w ramach swojej oceny podjąć decyzję o niestwierdzeniu istnienia nadmiernego deficytu.

6. Jeżeli Rada podjęła na mocy art. 126 ust. 6 TFUE decyzję o istnieniu nadmiernego deficytu w danym państwie członkowskim, Rada i Komisja uwzględniają, w kolejnych proceduralnych krokach tego artykułu TFUE, istotne czynniki, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, ponieważ mają one wpływ na sytuację tego państwa członkowskiego, w tym przy podejmowaniu kroków określonych w art. 5 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w szczególności podczas ustalania terminu korekty nadmiernego deficytu i przy ewentualnym jego przedłużaniu. Tych istotnych czynników nie uwzględnia się jednak podczas podejmowania przez Radę decyzji na mocy art. 126 ust. 12 TFUE w sprawie uchylenia wszystkich lub niektórych jej decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 6–9 i ust. 11 TFUE.

* Rozporządzenie (UE) [...] z dnia [data] [pełen tytuł] (Dz.U. L ..).”;

2) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

1. W ciągu dwóch tygodni od przyjęcia przez Komisję sprawozdania wydanego zgodnie z art. 126 ust. 3 TFUE Komitet Ekonomiczno-Finansowy wydaje opinię zgodnie z art. 126 ust. 4 TFUE. Opinia Komitetu Ekonomiczno-Finansowego jest podawana do wiadomości publicznej.

2. Biorąc w pełni pod uwagę opinię, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja, w przypadku stwierdzenia istnienia nadmiernego deficytu, przekazuje Radzie opinię oraz wniosek zgodnie z art. 126 ust. 5 i 6 TFUE i informuje o tym Parlament Europejski.

3. Rada podejmuje decyzję o istnieniu nadmiernego deficytu zgodnie z art. 126 ust. 6 TFUE, co do zasady w terminie czterech miesięcy od terminów przedstawiania sprawozdań, ustanowionych w art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 479/2009. W przypadku uznania, że w danym państwie członkowskim istnieje nadmierny deficyt, Rada jednocześnie wydaje dla niego zalecenia zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE. Rada podaje swoje decyzje i zalecenia do wiadomości publicznej.

4. W zaleceniu Rady wydanym zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE określa się sześciomiesięczny termin maksymalny na podjęcie przez dane państwo członkowskie skutecznych działań. O ile jest to uzasadnione powagą sytuacji, termin na podjęcie skutecznych działań może wynosić trzy miesiące. W zaleceniu Rady określa się również termin korekty nadmiernego deficytu. W zaleceniu Rada zwraca się również do państwa członkowskiego o wdrożenie ścieżki korekty wydatków netto, która zapewnia pozostawanie albo obniżenie i utrzymanie deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej wartości referencyjnej w terminie określonym w zaleceniu. W odniesieniu do lat, w których oczekuje się, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych przekroczy wartość referencyjną, ścieżka korekty wydatków netto musi być zgodna z minimalnym rocznym dostosowaniem wynoszącym, jako poziom odniesienia, co najmniej 0,5 % PKB.

Ścieżka korekty wydatków netto musi również prowadzić do akceptowalnej tendencji spadkowej wskaźnika zadłużenia albo utrzymania go na ostrożnym poziomie, z uwzględnieniem kryteriów określonych w załączniku I do rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu]. Ścieżka korekty wydatków netto musi zapewniać, aby średni roczny wysiłek na rzecz dostosowania

fiskalnego w pierwszych trzech latach był co najmniej tak wysoki jak średni roczny wysiłek fiskalny w całym okresie dostosowania.

5. W terminie przewidzianym w ust. 4 niniejszego artykułu dane państwo członkowskie przedstawia Radzie i Komisji sprawozdanie z działań podjętych w odpowiedzi na zalecenie Rady wydane na mocy art. 126 ust. 7 TFUE. Sprawozdanie to zawiera cele dotyczące wydatków i dochodów publicznych oraz działań dyskrecyjnych zarówno po stronie wydatków, jak i dochodów, spójne z zaleceniem Rady, a także informację o działaniach już podjętych i o charakterze działań planowanych do osiągnięcia tych celów. Sprawozdanie zawiera również opinię niezależnej instytucji fiskalnej danego państwa członkowskiego na temat adekwatności działań, które podjęto i zaplanowano w odniesieniu do celów. Dane państwo członkowskie podaje sprawozdanie do wiadomości publicznej.

6. Jeżeli podjęto skuteczne działania zgodnie z zaleceniem wydanym na mocy art. 126 ust. 7 TFUE lub jeżeli po przyjęciu tego zalecenia wystąpią wyjątkowe okoliczności pozostające poza kontrolą rządu, mające duży wpływ na finanse publiczne danego państwa członkowskiego, w tym na przestrzeganie ścieżki korekty wydatków netto zaleconej przez Radę zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, Rada może, na zalecenie Komisji, podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 TFUE. Zmienione zalecenie, uwzględniające istotne czynniki, o których mowa w art. 2 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, może w szczególności przesunąć termin korekty nadmiernego deficytu, co do zasady o jeden rok. W przypadku gdy Rada stwierdziła istnienie znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii zgodnie z art. 24 rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu] Rada może również, na zalecenie Komisji, podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego zalecenia na mocy art. 126 ust. 7 TFUE, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności fiskalnej w średnim okresie. Zmienione zalecenie może w szczególności przedłużyć termin korekty nadmiernego deficytu, co do zasady o jeden rok.”;

- 3) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Rozważając, czy w odpowiedzi na jej zalecenia wydane zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE zostały podjęte skuteczne działania, Rada opiera swoją decyzję na sprawozdaniu danego państwa członkowskiego przedłożonym zgodnie z art. 3 ust. 5 niniejszego rozporządzenia i na jego wdrożeniu, a także na wszelkich innych publicznie ogłoszonych i wystarczająco szczegółowych decyzjach rządu danego państwa członkowskiego.

Jeżeli Rada stwierdzi, zgodnie z art. 126 ust. 8 TFUE, że dane państwo członkowskie nie podjęło skutecznych działań, powiadamia o tym Radę Europejską.”;

- 4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każdą decyzję Rady o wezwaniu danego uczestniczącego państwa członkowskiego do podjęcia działań zmierzających do redukcji deficytu zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE podejmuje się w terminie dwóch miesięcy od decyzji Rady na mocy art. 126 ust. 8 TFUE stwierdzającej brak podjęcia skutecznych działań. W wezwaniu Rada zwraca się do państwa członkowskiego o wdrożenie ścieżki korekty wydatków netto, która zapewnia pozostawanie albo obniżenie i utrzymanie deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej wartości referencyjnej w terminie określonym w wezwaniu. W odniesieniu do lat, w przypadku których oczekuje się, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych przekroczy wartość referencyjną, ścieżka korekty wydatków netto musi być zgodna z minimalnym rocznym dostosowaniem wynoszącym, jako poziom odniesienia, co najmniej 0,5 % PKB.

Ścieżka korekty wydatków netto musi również prowadzić do akceptowalnej tendencji spadkowej wskaźnika zadłużenia albo utrzymania go na ostrożnym poziomie, z uwzględnieniem kryteriów określonych w załączniku I do rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu]. Ścieżka korekty wydatków netto musi zapewniać, aby średni roczny wysiłek na rzecz dostosowania fiskalnego w pierwszych trzech latach był co najmniej tak wysoki jak średni roczny wysiłek fiskalny w całym okresie dostosowania. Rada wskazuje również działania sprzyjające realizacji ścieżki korekty wydatków netto.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli podjęto skuteczne działania zgodnie z wezwaniem wydanym na mocy art. 126 ust. 9 TFUE lub jeżeli po przyjęciu tego wezwania wystąpią wyjątkowe okoliczności pozostające poza kontrolą rządu, mające duży wpływ na finanse publiczne danego państwa członkowskiego, w tym na przestrzeganie ścieżki korekty wydatków netto, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Rada może, na zalecenie Komisji, podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE. Zmienione wezwanie, uwzględniające istotne czynniki, o których mowa w art. 2 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, może w szczególności przesunąć termin korekty nadmiernego deficytu, co do zasady o jeden rok. W przypadku gdy Rada stwierdzi istnienie znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w strefie euro lub w całej Unii zgodnie z art. 24 rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu] Rada może również, na zalecenie Komisji, podjąć decyzję o przyjęciu zmienionego wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE, pod warunkiem że nie zagraża to stabilności fiskalnej w średnim okresie. Zmienione wezwanie może w szczególności przedłużyć termin korekty nadmiernego deficytu, co do zasady o jeden rok.”;

5) art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rozważając, czy w odpowiedzi na jej wezwanie wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE zostały podjęte skuteczne działania, Rada opiera swoją decyzję na sprawozdaniu danego państwa członkowskiego przedłożonym zgodnie z art. 5 ust. 1a niniejszego rozporządzenia i na jego wdrożeniu, a także na wszelkich innych

publicznie ogłoszonych i wystarczająco szczegółowych decyzjach rządu danego państwa członkowskiego. Brany jest pod uwagę wynik misji nadzoru przeprowadzonej przez Komisję zgodnie z art. 10a niniejszego rozporządzenia.”;

- 6) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Każdą decyzję Rady na mocy art. 126 ust. 11 TFUE o zaostrzeniu sankcji podejmuje się nie później niż dwa miesiące po terminach przedstawiania sprawozdań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 479/2009.

2. Każdą decyzję Rady na mocy art. 126 ust. 12 TFUE o uchyleniu niektórych lub wszystkich jej decyzji podejmuje się tak szybko, jak to możliwe, a w każdym razie nie później niż dwa miesiące po terminach przedstawiania sprawozdań zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 479/2009.

3. Decyzję Rady na mocy art. 126 ust. 12 TFUE podejmuje się wyłącznie w przypadku, gdy prognozy budżetowe dostarczone przez Komisję wskazują, że deficyt został trwale obniżony poniżej wartości referencyjnej, a w przypadku gdy procedura nadmiernego deficytu została wszczęta na podstawie kryterium długu, gdy w ciągu ostatnich 2 lat dane państwo członkowskie przestrzegało ścieżki korekty wydatków netto określonej przez Radę zgodnie z art. 3 ust. 4 lub art. 5 ust. 1 niniejszego rozporządzenia i przewiduje się, na podstawie prognozy Komisji, że będzie jej nadal przestrzegać w bieżącym roku.”;

- 7) art. 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Procedura nadmiernego deficytu zostaje zawieszona:

- a) gdy dane państwo członkowskie działa zgodnie z zaleceniami wydanymi zgodnie z art. 126 ust. 7 TFUE;
- b) gdy dane uczestniczące państwo członkowskie działa zgodnie z wezwaniami wydanymi zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE.”;

- 8) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

1. Rada i Komisja regularnie monitorują wprowadzanie działań podjętych:

- przez dane państwo członkowskie w odpowiedzi na zalecenia wydane na mocy art. 126 ust. 7 TFUE;

- przez dane uczestniczące państwo członkowskie w odpowiedzi na zawiadomienia wydane na mocy art. 126 ust. 9 TFUE.

2. Jeżeli działania uczestniczącego państwa członkowskiego nie są wprowadzane w życie albo, w opinii Rady, działania te okazują się nieadekwatne, Rada niezwłocznie podejmuje decyzję odpowiednio na mocy art. 126 ust. 9 TFUE albo art. 126 ust. 11 TFUE.

3. Jeżeli rzeczywiste dane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 479/2009 wskazują, że nadmierny deficyt nie został skorygowany przez uczestniczące państwo członkowskie w terminach określonych w zaleceniu wydanym na mocy art. 126 ust. 7 TFUE lub w wezwaniach wydanych na mocy art. 126 ust. 9 TFUE, Rada niezwłocznie podejmuje decyzję odpowiednio na mocy art. 126 ust. 9 TFUE lub art. 126 ust. 11 TFUE.”;

9) w art. 10a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia Komisja zapewnia stały dialog z organami państw członkowskich. W tym celu Komisja w szczególności przeprowadza misje z myślą o ocenie bieżącej sytuacji gospodarczej w danym państwie członkowskim i rozpoznaniu wszelkich ryzyk lub trudności związanych z realizacją celów niniejszego rozporządzenia oraz umożliwia wymianę poglądów z innymi odpowiednimi zainteresowanymi podmiotami, w tym z krajowymi niezależnymi instytucjami fiskalnymi.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Po przyjęciu przez Radę wezwania na mocy art. 126 ust. 9 TFUE Komisja przeprowadza w danym państwie członkowskim specjalną misję nadzoru w celu omówienia działań, które państwo członkowskie zamierza podjąć w odpowiedzi na działania uznane za niezbędne zgodnie z wezwaniem na mocy art. 126 ust. 9 TFUE. Na zaproszenie parlamentu danego państwa członkowskiego Komisja może przedstawić swoją ocenę sytuacji gospodarczej i fiskalnej w danym państwie członkowskim. Wzmocnionemu nadzorowi można poddać państwa członkowskie będące adresatami zaleceń i wezwań wystosowanych w następstwie decyzji podjętej na mocy art. 126 ust. 8 TFUE i decyzji podjętych na mocy art. 126 ust. 11 TFUE w celu monitorowania na miejscu. Odnosne państwa członkowskie dostarczają wszelkich informacji niezbędnych do przygotowania i przeprowadzenia misji nadzoru.”;

10) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

1. Kwota grzywny wynosi maksymalnie 0,05 % PKB za okres 6 miesięcy i jest uiszczana co 6 miesięcy do czasu, gdy Rada uzna, że dane państwo członkowskie podjęło skuteczne działania w odpowiedzi na wezwanie wydane na mocy art. 126 ust. 9 TFUE.

2. W każdym okresie 6 miesięcy następującym po okresie, w którym nałożona została grzywna, do momentu uchylecia decyzji o istnieniu nadmiernego deficytu Rada ocenia, czy dane uczestniczące państwo członkowskie podjęło skuteczne

działania w odpowiedzi na wezwanie Rady wydane zgodnie z art. 126 ust. 9 TFUE. W takiej dokonywanej co pół roku ocenie Rada decyduje o zastrzeniu sankcji zgodnie z art. 126 ust. 11 TFUE, chyba że uczestniczące państwo członkowskie zastosowało się do wezwania Rady.

3. Łączna kwota grzywien, o których mowa w ust. 1 i 2, nie może przekraczać 0,5 % PKB.”;

- 11) art. 14 i 15 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 14

1. Zgodnie z art. 126 ust. 12 TFUE Rada uchyla sankcje, o których mowa w art. 126 ust. 11 tiret pierwsze i drugie TFUE, w zależności od skali postępu dokonanego przez dane uczestniczące państwo członkowskie w korygowaniu nadmiernego deficytu.

Artykuł 15

Zgodnie z art. 126 ust. 12 TFUE Rada uchyla wszelkie niezrealizowane sankcje w przypadku uchylecia decyzji o istnieniu nadmiernego deficytu. Grzywny nałożone zgodnie z art. 12 niniejszego rozporządzenia nie będą zwracane danemu uczestniczącemu państwu członkowskiemu.”;

- 12) uchyla się art. 16 i 17;

- 13) art. 17a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2030 r. i co pięć lat po tym terminie Komisja publikuje sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia.

W sprawozdaniu tym dokonuje się oceny co najmniej następujących kwestii:

a) skuteczności niniejszego rozporządzenia;

b) postępów w zapewnianiu ściślejszej koordynacji polityki gospodarczej i trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich zgodnie z TFUE.

2. W stosownych przypadkach do sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, dołącza się wniosek dotyczący zmian niniejszego rozporządzenia.

3. Sprawozdanie to przekazywane jest Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”;

- 14) dodaje się art. 17b w brzmieniu:

„Artykuł 17b

Rada, na zalecenie Komisji, przyjmuje zmienione zalecenie na mocy art. 126 ust. 7 TFUE lub zmienione wezwanie na mocy art. 126 ust. 9 TFUE skierowane do państw członkowskich, które są objęte zaleceniem na mocy art. 126 ust. 7 TFUE lub

wezwaniam na mocy art. 126 ust. 9 TFUE w dniu [data wejścia w życie rozporządzenia zmieniającego] i które podjęły skuteczne działania.

Rada przyjmuje zmienione zalecenie lub wezwanie wraz z przyjęciem zalecenia na podstawie art. 16 rozporządzenia (UE) [w sprawie części zapobiegawczej paktu] określającego ścieżkę wydatków netto.”;

15) uchyla się załącznik.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie [...] dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*